

KOEL WATER

Copyright © 2024 Julienne Brouwers

Uitgeverij JB Uitgeverij

Eerste druk 2024

Omslagontwerp JB Uitgeverij

Omslagbeeld *Shutterstock*, Pietro Ballardini

Vormgeving binnenwerk JB Uitgeverij

ISBN paperback 978 90833 810 15

ISBN e-book 978 90833 810 22

KOEL WATER

Julienne Brouwers

THRILLER

I cheated myself, like I knew I would

I told you I was trouble, you know that I'm no good

Amy Winehouse

Van Julienne Brouwers verscheen eerder

Jeugdzonde (2023)

Ziek van Jou (2022)

Dubbel Bedrog (2019)

HOOFDSTUK 1

Hugo's ogen schoten gejaagd heen en weer, terwijl een van zijn kantoormedewerkers joviaal tegen hem praatte. Het leek alsof zijn gedachten mijlenver weg waren, ondanks de feeststemming die er hing in het afgehuurde café. Vanaf de roodleren bank waarop ik zat, zag ik in Hugo's houding dat er iets anders was dan normaal, maar ik kon mijn vinger er niet op leggen.

'Champagne, daar had ik nu net zin in!' Levi's stem doorsneed het opgewonden rumoer en onderbrak mijn onrustige gedachten. Zijn hand schoot uit om het laatste glas van het dienblad te grijpen. 'En wij dan?' riep een van onze projectmanagers gespeeld verontwaardigd naar de ober. 'We hebben ons helemaal uit de naad gewerkt voor die deal.' Lachsalvo's klonken en collega's wisselden felicitaties uit.

Mijn blik ging weer naar Hugo, die CEO was van ons vastgoedkantoor. We hanteerden een ongeschreven regel om elkaar onder werktijd nooit en te nimmer op te zoeken. Dus zat ik naast mijn bevriende collega Levi, terwijl Hugo een paar tafels verderop zat. Hugo vouwde zijn vingers om zijn glas champagne en sloot kort zijn ogen voor hij een slok nam. Zijn secretaresse, Marianne, gaf hem een diplomatieke por waarop hij verbaasd opkeek. Moeizaam hees hij zichzelf van de bank en tikte met een mes tegen zijn champagneglas.

De ruimte viel stil, terwijl iedereen zijn aandacht op Hugo richtte. Tot mijn verbazing leek hij moeite te hebben om zijn evenwicht te bewaren, en zijn ogen stonden ongebruikelijk dof.

'Dames en heren,' begon Hugo met een vage glimlach, 'ik wil

jullie allemaal bedanken voor jullie inzet en toewijding.’ Zijn woorden kwamen traag en onvast, een scherpe afwijking van zijn normale eloquentie. ‘Dit nieuwbouwproject heeft ons bloed, zweet en tranen gekost. Maar het contract met de gemeente is een feit, en dat is een mijlpaal voor ons allemaal.’

Ik sloeg Hugo’s optreden gade, mijn hart bonzend in mijn keel. Zijn handgebaren waren overdreven, bijna karikaturaal, terwijl hij een onsamenhangend verhaal afstak. Hugo verloor nooit de controle en het verontrustte me dan ook dat hij op een belangrijk moment als dit te veel had gedronken. Hoe kon een man die uiterst bedreven was in het beheersen van zaken en mensen, nu zo de weg kwijt zijn?

Levi boog zich naar me toe en knikte naar het glas spa rood in mijn hand. ‘Hebben ze jou overgeslagen, Louise?’ vroeg hij zachtjes. Zijn ogen stonden vriendelijk en zijn houding verried dat hij klaarstond om op te springen en naar de bar te lopen.

‘Ik doe even rustig aan,’ fluisterde ik terug, hopennd dat Levi niet doorhad dat ik de hele avond al geen druppel alcohol had gedronken.

Hij grijnsde verbaasd. ‘Niets voor jou.’

Mijn blik dwaalde door het café, op zoek naar een teken dat anderen ook doorhadden wat er gaande was. Maar het leek alsof alleen ik Hugo’s vreemde gedrag opmerkte, misschien omdat ik de enige nuchtere persoon in het café was.

Godzijdank rondde Hugo zijn beschamende toespraak af, waarna de groep van zo’n veertig collega’s in een luid applaus uitbarstte. De muziek werd harder gezet en verderop ging een aantal mensen uitbundig dansen.

Levi leunde achterover en legde een arm op de rugleuning van de bank. ‘Eindelijk goedkeuring voor dit project,’ verzuchtte hij. ‘Die ambtenaren van de gemeente bleven maar dooremmeren over al die stikstofregels.’ Hij schudde zijn hoofd en een van zijn

gladgestreken krullen schoot los. ‘Echt, ik kan het woord stikstof voorlopig niet meer horen.’ Hij nam een slok champagne. ‘Zonder Hugo was het ons niet gelukt. Die man zou zelfs een koppige ezel nog weten te overtuigen om een marathon te rennen.’

Ik wist bij uitstek hoe groot Hugo’s charisma was. ‘Je bent te bescheiden, Levi, zoals altijd. Jouw bijdrage was ook essentieel.’ Levi was een van onze belangrijkste juristen en had zich meer in de materie moeten verdiepen dan ooit tevoren.

Levi’s ogen rustten op Hugo, zijn bewondering duidelijk af te lezen van zijn gezicht. ‘Ik mag in mijn handjes knijpen als ik slechts een fractie bereik van wat die vent kan.’ Terwijl het feest om ons heen losbarstte, volgde ik Levi’s blik naar Hugo, die als een zoutzak in de bank hing en voor zich uit staarde. Normaal gesproken zou hij stiekem naar me glimlachen in situaties als deze – zonder dat iemand anders het doorhad natuurlijk – of hij zou iets ondeugends in mijn oor fluisteren wanneer hij langsliep. Maar nu leek Hugo compleet afwezig, als een schaduw van zijn gebruikelijke zelf.

Levi’s stem sneed plotseling hard door de melodieuze tonen van de muziek. ‘Vind je niet, Louise?’ Hij gaf me een speelse por. ‘Zeg, is alles wel goed met je?’

‘Sorry, ik was even afgeleid.’ Ik wist een glimlach te produceren, maar voelde hoe de ongerustheid in me alsmaar groeide.

Levi sprak op luide toon verder, maar mijn aandacht werd direct weer getrokken naar Hugo. Hij was opgestaan en bewoog onvast op zijn benen door de menigte, met Marianne in zijn kielzog. Het leek alsof hij zich uit het feestgedruis wilde terugtrekken. Tegen alle ongeschreven regels in sprong ik op van de bank. ‘Even naar de wc,’ mompelde ik.

Ik snelde achter Hugo en Marianne aan naar de gang, waar de basdreun van de muziek nog voelbaar was. Ik legde mijn hand op Hugo’s arm en zorgde ervoor dat ik de afstandelijke houding van

een vriendelijke collega aannam. ‘Ga je al naar huis?’

Hugo’s blik vond voor het eerst deze avond de mijne. Er brak een glimlach door op zijn gezicht. ‘Hé Louise, ben jij ook hier?’ vroeg hij, struikelend over zijn woorden. Zijn handen vonden hun weg naar mijn middel, en even zag ik Marianne fronsend naar ons kijken.

Ik duwde Hugo zachtjes van me af. ‘Natuurlijk, ik wil ons toffe feest toch niet missen?’ zei ik overdreven vrolijk, maar ondertussen nam ik hem onderzoekend op. In de regel hield hij zijn bruine haardos, met daarin fraaie grijze strengen, keurig verzorgd, maar nu was het een warboel. Hugo leek stomdronken, wat niets voor hem was, maar dat was niet het enige wat me opviel. Er stond een bezorgde blik in zijn ogen, alsof hij de wereld op zijn schouders droeg.

‘Ik moet ervandoor,’ mompelde Hugo, nauwelijks verstaanbaar. Hij klopte afwezig met grote gebaren op de zakken van zijn peperdure colbert, dat zijn vrouw voor hem had gekocht. Ik had het altijd spuuglelijk gevonden. ‘Waar zijn mijn autosleutels?’

Marianne liet een bos met het Porsche-logo eraan voor zijn neus bungelen, een triomfantelijke uitdrukking op haar gezicht. ‘Die heb je me net al gegeven, weet je nog?’ Ze trok een veelbetekenend gezicht naar me en ik realiseerde me dat ook zij, net als ik, niets gedronken had.

Hugo wilde de sleutels uit haar handen grissen, maar hij greep mis.

‘Ik dacht het niet,’ zei Marianne als een strenge schooljuf. ‘Er staat een taxi voor je te wachten buiten.’

‘Maar mijn auto –’ protesteerde Hugo.

‘Maak je geen zorgen.’ Marianne klopte moederlijk op zijn arm. Ze was al ruim twintig jaar Hugo’s secretaresse en was zijn steun en toeverlaat. ‘Dat regel ik straks wel.’

Ze duwde een tegenspuiterende Hugo door de klapdeur naar

buiten, waar in de donkere, koele avond, een taxi met draaiende motor stond te wachten. Hugo hing tegen Mariannes schouder, terwijl ze hem naar de auto begeleidde. Toen hij eenmaal op de achterbank zat, keek Hugo om en opende zijn mond om iets tegen me te zeggen. Maar voordat hij de kans hiervoor kreeg, gooide Marianne het portier dicht en riep tegen de taxichauffeur dat hij kon vertrekken.

Met een onaangenaam gevoel trok ik mijn colbert wat steviger om me heen, terwijl de wagen met een flinke dot gas optrok.

Marianne vouwde haar armen voor haar borst en lachte meewarig. ‘O, o, dat is me d’r eentje. Die zal morgen wel een flinke kater hebben.’

Ik glimlachte flauwtjes, maar terwijl de achterlichten van de taxi langzaam in de verte doofden, voelde ik een steen op mijn maag. Er was iets wezenlijk anders aan Hugo, maar ik had geen idee waardoor dat veroorzaakt was.

HOOFDSTUK 2

Het geluid van de ringtone van rechercheur Amber de Witt snerpte onverwachts door de slaapkamer, doorbrak de stille duisternis en haar diepe slaap. Ze reageerde direct en schoot overeind, nog verdoofd door de plotselinge onderbreking van haar nachtrust. Met slaperige ogen tastte Amber naar haar rinkelende diensttelefoon, die ze van het nachtkastje griste.

‘Amber de Witt, forensische opsporing,’ zei ze met een schorre stem.

Aan de andere kant van de lijn sprak de coördinator van de forensische opsporing van de regio-eenheid Den Haag met heldere, doelgerichte woorden. Hij meldde een overlijden: ‘Man, eind veertig, dood aangetroffen door zijn vrouw in het echtelijk bed.’ Terwijl de informatie tot haar doordrong, begonnen verschillende scenario’s zich als vanzelf af te spelen in Ambers hoofd.

De coördinator noemde een adres in een goeude buurt van Den Haag en gaf wat achtergrondinformatie, waarna Amber de man bedankte en ophing. Haar man Dirk draaide zich om in het bed en mompelde iets, wat klonk als een vraag.

‘Er is een nieuwe zaak binnengekomen,’ fluisterde Amber met een gevoel van spanning, terwijl ze het dekbed van zich afsloeg en haar benen uit bed zwaaide. ‘Ik moet gaan.’

‘Succes,’ mompelde Dirk, nauwelijks wakker, en draaide zich met een diepe zucht om.

In het donker schoot Amber in het politie-uniform, dat ze altijd klaarlegde voor nachtelijke oproepen tijdens haar piketdienst, en bond haar halflange, bruine haar met een elastiekje in een staart.

Ze sloop zachtjes over de gang richting de trap, bang om Aidan wakker te maken. Sinds zijn geboorte ruim negen maanden geleden, was hij een lichte slaper gebleken.

Ze raapte de leren tas, met daarin een laptop en een mueslireep die zou fungeren als ontbijt, van de grond in de gang en trok haar winterjas aan. Ze wierp een blik in de spiegel, haar gezicht was slaperig en make-uploos, maar ze zag een sprankeling in haar amandelvormige, lichtbruine ogen. Haar pas verworven status als afgestudeerde rechercheur forensische opsporing gaf haar de vrijheid om zelfstandig naar plaatsen delict te gaan, maar de adrenaline die dit met zich meebracht was zowel opwindend als overweldigend.

Amber verdween in de nachtkou en liep richting de onopvallende forensische politiebus, die was uitgerust met de benodigdheden om alle sporen in en rondom de plaats delict te bemonsteren en die ze zoals altijd tijdens een nachtdienst voor haar huis parkeerde. Ze nam plaats in het ijskoude voertuig en zocht het nummer van de dienstdoende schouwarts in haar telefoon op, die zij diende te informeren over de nieuwe zaak.

De schouwarts beantwoordde slaperig haar oproep en noemde zijn naam. Er waren maar enkele schouwartsen binnen de GGD waarmee de forensische opsporing werkte, en Amber had dan ook meermaals met hem van doen gehad. ‘Zaken om vijf uur ’s nachts zouden verboden moeten worden,’ zei hij met een lichte grom.

Amber onderdrukte een zenuwachtig lachje en deelde details met hem, waarna hij beloofde zo spoedig mogelijk te vertrekken. Ze maakte via de portofoon contact met de meldkamer, startte de navigatie op en begaf zich naar het huis waar het lichaam van de overledene was aangetroffen. Terwijl Amber over de provinciale weg reed, wierpen de lantaarns een zacht schijnsel op het verlaten wegdek. Haar gebrek aan ervaring werd ruimschoots gecompenseerd door haar hang naar orde en structuur, en ze liep dan ook

in haar hoofd de stappen af die ze zo meteen zou moeten volgen.

Toen Amber arriveerde in de statige wijk het Benoordenhout, nam ze alles zorgvuldig in zich op. Observeer, observeer, observeer, was erin geramd tijdens de opleiding tot rechercheur, en naar dat adagium handelde ze dan ook. Chique straat met imposante huizen, een Volvo en een Porsche stonden op de oprit, familie met geld, concludeerde Amber. Ze parkeerde de politiebus schuin tegenover de jaren-dertig woning, die met rode linten was afgezet, en stapte uit. Het geluid van haar dichtslaande portier echode in de stilte van de nacht.

Amber liet haar badge van de forensische opsporing zien aan een agent die opgesteld stond voor het huis. ‘FO,’ meldde ze, en ze bukte met een soepele beweging onder het lint door om naar een man te lopen die voor de voordeur stond.

Hij draaide zich om, en ze herkende haar collega van de tactische recherche, John van Heeswijk. Per zaak werd je aan een rechercheur gekoppeld om gezamenlijk het bewijs voor een dossier op te bouwen. Het was altijd maar afwachten of je partner qua persoonlijkheid en werkwijze wel bij je zou passen – of dat je veroordeeld was tot weken van frustrerende samenwerking, waarbij elke stap voorwaarts voelde als een strijd. Ze gaven elkaar een ferme handdruk, en Amber noemde haar naam. ‘Vorig jaar hebben we aan de Medea-zaak gewerkt,’ zei ze, om zijn geheugen op te frissen.

John gaf haar een halfslachtig knikje, alsof hij het zich niet meer kon herinneren. Amber had maar weinig met hem te maken gehad, ze wist echter nog goed dat John nogal humeurig uit de hoek kon komen.

‘Wat is het verhaal?’ vroeg Amber met een hoofdgebaar naar het huis.

John lepelde uit zijn hoofd de informatie op. ‘Man, eind veertig. Rond drie uur vannacht trof zijn echtgenote hem in het ech-

telijk bed aan. Reageerde niet en voelde koud aan. Vrouw heeft direct het alarmnummer gebeld, maar bij aankomst bleek uit het ontbreken van de pupilreflex dat reanimatie geen zin meer had. Mijn eerste inschatting is dat hij al enkele uren daarvoor is overleden, maar dat mag de schouwarts straks vaststellen.’

‘Ligt de overledene nog in het bed?’

John knikte. ‘De ambulancemedewerkers hebben hem niet verplaatst.’

Hij opende zijn mond om meer informatie te delen, maar Amber stak afwerend een hand in de lucht. ‘Ik wil eerst een rondje maken,’ zei ze. Ambers supervisor, een oude rot in het vak, had haar aangeleerd om de plaats delict als een ongeschreven blad in zich op te nemen. Hiermee zou ze voorkomen dat te veel details vooraf haar beeld vertroebelden.

Het maanlicht scheen op Johns gezicht, dat verraadde dat hij het niet gewend was om afgekapt te worden, maar hij leek te vermoeid om zijn beklag te doen. Zoals gewoonlijk dienden de forensisch en tactisch rechercheur gezamenlijk een zaak op te bouwen en dus zouden John en Amber veel samenwerken in de komende weken. Aangezien John een eigengereid figuur was, kon dat nog wel eens een uitdaging worden, dacht Amber.

Amber liep terug naar de politiebus en hees zich in een wit pak, bracht een haarnetje aan en bond een mondkapje voor. Haar camera liet ze bewust in de wagen, ze wilde eerst een beeld van de situatie vormen. Bij de voordeur van het huis zag ze dat er geen inbraaksporen te zien waren. Na het aantrekken van een set overschoentjes en een paar latex handschoenen stapte ze de ruime hal in, terwijl ze alles in zich opnam. In de hal zag Amber nergens tekenen van rommel, het was een goed onderhouden woning, georganiseerd. Foto’s aan de muur toonden een gelukkig gezin, bestaande uit een knappe man met een weelderige bos grijsbruin haar en een vrouw met Oost-Europese trekken, tot in de punt-

jes verzorgd. Twee tienermeisjes glimlachten zorgeloos, hun lange benen gehuld in strakke spijkerbroeken.

Amber liep verder door de gang naar een woonkeuken, die er even smetteloos uitzag als de rest van het huis. Een hoogwaardig espressoapparaat prijkte op het marmeren aanrechtblad. Bij het openen van de Amerikaanse koelkast viel haar oog op keurig geplaatste melk- en yoghurtzakken, een gezin naar haar hart. Er lagen geen medicijnen in de deur.

Ze sloot de koelkast en liet haar blik door de ruimte dwalen. Een zacht zoemend geluid was afkomstig van een wijnkoelkast, die tot de nok toe gevuld was met flessen wijn, vermoedelijk exclusief. Ze trapte met haar voet op het pedaal van de vuilnisemmer en bekeek de inhoud. Er lagen geen lege medicijnstrips of flessen alcohol in.

Terwijl Amber haar inspectie voortzette, klonken zachte snikken vanuit een aangrenzende kamer. De aanblik van een dood lichaam deed Amber niet meer zo veel, maar de schok en het verdriet van de nabestaanden lieten nog altijd een diepe indruk achter. Ze moest haar blik scherp houden en in de wetenschap dat een politieagent zich over de echtgenote had ontfermd, liep ze terug door de gang naar de trap.

Ze vervolgde haar weg naar boven, en de zachte, dikke vloerbedekking dempte haar voetstappen. Op de eerste verdieping betrad ze de master bedroom en stuitte op het naakte lichaam van de overledene op het bed. Een lange man met een slank postuur, die ze bij nadere inspectie herkende van de foto's beneden. Het dekbed was van hem afgeslagen – door zijn echtgenote, de ambulance-medewerkers? – en hij lag met zijn armen en benen wijd, als een sneeuwengel, zijn geslachtsdeel hing slap opzij. Vreemde positie om in te slapen, merkte Amber hardop op.

De overleden man leek op het eerste gezicht ongehavend, maar de daadwerkelijke schouwing zou Amber samen met John uit-

voeren als de schouwarts was gearriveerd. Amber liet haar blik door de kamer gaan. De kleding van de man lag her en der door de kamer verspreid en vormde een schril contrast met de orde die er in de rest van het huis heerste. Het slachtoffer had gisteravond een duur uitzierend pak gedragen, dat nu verfrommeld op de grond lag en waarschijnlijk naar de stomerij zou moeten. Er waren geen medicijnen op het nachtkastje te vinden, en evenmin tekenen van alcohol of drugs in de vorm van poeder of lege injectienaalden. Amber trok de lades van het kastje een voor een open. Tussen de persoonlijke eigendommen van de man en zijn echtgenote, trof ze geen afscheidsbrief aan.

Amber bekeek minutieus de houten vloer op zoek naar aanwijzingen – er waren geen schoenafdrukken, geen haren of bloedvlekken te zien. In een hoek van de kamer lag de mobiele telefoon van de overleden man achteloos op een boxershort.

Terwijl buiten het eerste ochtendlicht langzaam de duisternis verdreef, zette Amber peinzend een hand in haar zij. Ze keek naar de rondslingerende kledingstukken in de verder smetteloze kamer en slaakte een zucht. Ze had het gevoel dat ze iets over het hoofd zag, maar wist niet wat. Wat klopte hier niet?

HOOFDSTUK 3

Vroeg in de ochtend arriveerde ik op ons vastgoedkantoor. Na Hugo's vertrek gisteravond was ik niet veel later ook huiswaarts gegaan. Zonder de roes van alcohol waren die werkfeestjes veel minder leuk, had ik ontdekt. Levi had lachend zijn arm om me heen geslagen en gezegd dat het feestje niet zo gezellig zou zijn zonder mij, maar ik had hem snel afgewimpeld en was op de fiets vertrokken naar het appartement dat ik met Annechien deelde.

Toen ik thuis alleen in bed lag, had ik liggen malen – ik wist dat Hugo tijdens werk-events onze relatie moest ontkennen – desondanks voelde ik me genegeerd en alleen, en begon ik me zoals wel vaker af te vragen of ik er niet beter een punt achter kon zetten. Ik had Hugo een bericht gestuurd en gevraagd of alles wel oké was met hem, maar hij had niet gereageerd. Hij was zelfs helemaal niet meer online geweest sinds gistermiddag. Gezien zijn benevelde toestand, vermoedde ik dat hij bij thuiskomst meteen zijn bed in was gerold en in een diepe slaap gevallen.

Ik zwaaide de deur naar mijn afdeling open, waar we ons bezighielden met nieuwbouw projectontwikkeling, en zag al gauw dat ik als eerste aanwezig was. Ik glimlachte bij de gedachte dat mijn collega's zich waarschijnlijk nu met paracetamol en vitamine C pillen aan het opkalefateren waren om hun barstende hoofdpijn te doen verdwijnen. Niet meedrinken had zo zijn voordelen.

Op een nieuw paar hakken liep ik over de epoxyvloer van onze kantoortuin, waar we vorig jaar ingetrokken waren. De plafonds waren opvallend hoog en boden vrij zicht op kabels en buizen, en de meubels waren strak en ultramodern, waardoor de ruimte

een hippe, industriële look kreeg. Ik hing mijn jas aan de kapstok en begaf me meteen richting de kamers van het management, die zich op onze vloer bevonden. Ik klopte op Hugo's deur en liep zonder een antwoord af te wachten door. Tot mijn verrassing was zijn kamer echter nog leeg. Hugo was een harde werker en zijn dagen begonnen doorgaans vroeg. Hugo's gespannen blik van gisteravond schoot door me heen. Was die kater heftiger dan ik had gedacht, of was er iets anders aan de hand?

'Hij is er nog niet, Louise,' hoorde ik ineens achter me.

Ik draaide me om.

Marianne stond voor me, gekleed in een lange grijze rok met een oubollige blouse, een onderzoekende uitdrukking op haar gezicht. Ze was Hugo's secretaresse sinds hij met zijn zakenpartner dit vastgoedbedrijf had opgericht, twintig jaar geleden, en ze was er een van de oude stempel. Haar diploma's van de opleiding tot secretaresse, die al uit de vorige eeuw stamden, hingen ingelijst tegen de muur achter haar bureau. Ze zag eruit als een grijze muis, maar was kordaat en doortastend. Ze beheerde Hugo's agenda en regelde alles voor hem, zelfs het ophalen van zijn strijkgood bij de wasserette, en deed het allemaal met liefde en toewijding.

'Heb je Hugo dringend nodig?' Er klonk een vreemde ondertoon in Mariannes stem door.

Mijn blik dwaalde af, terwijl ik naar een aannemelijk antwoord zocht. 'Ik wilde de logistieke planning voor het nieuwbouwproject met hem doornemen.' Ik schonk Marianne een afwezige glimlach. 'Maar dat komt later wel.' In werkelijkheid snakte ik ernaar om Hugo te spreken, onder vier ogen wel te verstaan. Enkele dagen geleden had ik een schokkende ontdekking gedaan, die onze hele status quo op zijn kop had gezet. Toen ik Hugo erover had ingelicht, hadden we een fikse ruzie gehad en er was sindsdien nauwelijks gelegenheid geweest om de kwestie in alle kalmte te bespreken.

Ik droop af en slenterde naar mijn werkplek waar ik met een zucht neerplofte op mijn stoel. Er zat niets anders op dan proberen me op mijn werk te richten. De goedkeuring van ons nieuwbouwproject was alle reden geweest voor een groot feest, maar het betekende ook dat ik de komende tijd flink aan de bak moest. Als projectmanager was ik de spin in het web en moest ik de hele organisatie in goede banen leiden. Van het overzicht houden op de financiën en het contact met de aannemers, tot het laten optuigen van een website voor toekomstige kopers. Alhoewel ik privé nogal een chaoot was en mijn leven allesbehalve op rolletjes liep, was ik een ster in mijn werk. Daarbij bood het me een kans om meer tijd met Hugo door te brengen dan de twee avonden die we wekelijks hadden. Ik opende mijn agenda en zag dat de kick-off meeting met Hugo, Levi, de hoofdaannemer en een ambtenaar van de gemeente voor zo direct gepland stond.

Ik was bezig met een agenda op te stellen voor de vergadering, toen Levi de afdeling opliep. Opgewekt riep ik hem goedemorgen toe.

‘Goeiemorgen,’ reageerde Levi nauwelijks hoorbaar. Hij trok zijn schoudertas, die hij altijd kruislings over zijn lichaam droeg, omhoog en zwaaide hem van zich af. Er was geen vaste indeling in onze open office, maar aangezien Levi en ik het goed konden vinden en vaak aan dezelfde projecten werkten, zaten we vaak samen aan een lange tafel die centraal in de ruimte stond. Maar tot mijn verbazing drapeerde hij zijn onflatteuze kaki windjack over de rugleuning van een stoel bij een losstaand bureau, waardoor ik tegen zijn rug aankeek.

Ik probeerde mijn gevoel van afwijzing te verbergen en sprak hem aan met een vleugje speelsheid. ‘Wat zit je ver weg?’

Levi mompelde iets binnensmonds, terwijl hij inlogde op zijn laptop.

Ik observeerde zijn bewegingen. ‘Was het nog leuk gisteravond?’

Levi keek heel even over zijn schouder, onder zijn lichtbruine krullen. Er stond een gekwelde blik in zijn helderblauwe ogen. Ook hij had ongetwijfeld te diep in het glaasje gekeken. ‘Ging wel.’

‘Ben je nog lang gebleven?’

‘Neuh,’ zei hij schouderophalend.

Ik liep op hem af en nam hem onderzoekend op. ‘Wat ben jij ongezellig vanochtend, Levi.’

Hij hield stoïcijns zijn blik op het scherm. ‘Hmm.’

Ik gooide mijn allercharmantste blik in de strijd. ‘Kom, je laat me toch zeker niet alleen koffie halen?’

Er brak een brede glimlach op Levi’s gezicht door. ‘Nee, natuurlijk niet,’ zei hij, terwijl hij zijn bureaustoel naar achter rolde. ‘Let maar niet op mij. Ik had gisteren een wijntje te veel op. Mijn hoofd knalt bijna uit elkaar.’

Ik trok mijn wenkbrauw veelbetekenend omhoog en sloeg amicaal een arm om zijn schouders. ‘Eentje maar?’ We grinnikten en liepen naar de koffieruimte.

Na de kop koffie liepen we direct naar de overlegzaal, waar de hoofdaannemer van het nieuwbouwproject en de gemeentebestuurder reeds zaten, druk pratend. Levi werkte als jurist aan de zaak en ging naast me aan de tafel zitten. De vergadering had vijf minuten geleden al moeten aanvangen, maar er was nog steeds geen spoor van Hugo.

Het onrustige gevoel dat er eerder was geweest, keerde in alle hevigheid terug. Hugo was ongetwijfeld gisteravond beschonken geweest, maar het leek alsof ik iets anders in zijn ogen had gezien. Hij had op indrukwekkende wijze de impasse rondom het nieuwbouwproject weten om te buigen, waarna we eindelijk groen licht van de gemeente hadden gekregen. Had zijn getroebleerde blik wellicht betekent dat er een kink in de kabel was gekomen?

De hoofdaannemer vroeg voor de tweede keer of ik wist waar Hugo bleef.

Ik schonk hem een professionele glimlach. ‘Hij is ongetwijfeld ergens opgehouden. Je weet hoe druk hij is.’ Ik wendde me tot onze stagiaire, die sinds een poosje bij ons werkte. ‘Sara, kun jij even navraag bij zijn secretaresse doen?’

‘Tuurlijk.’ Sara schoof haar stoel naar achter en stond op om naar Mariannes bureau te lopen, toen deze net de kamer binnenkwam.

‘Ah, je komt als geroepen,’ zei ik opgewekt. ‘Weet jij mis –’

Ik bevroor toen ik Mariannes krijtwitte gezicht zag. Mijn hart begon luid te bonzen. Onmiddellijk besepte ik dat er iets vreselijk mis was.

Mariannes stem trilde toen ze sprak. ‘Ivanka belde net...’ Ze viel stil, haar ogen vol verbijstering en ongeloof.

Mijn ademhaling werd oppervlakkig en snel. Hugo’s vrouw belde vrijwel nooit naar kantoor. Wat was er met Hugo aan de hand?

HOOFDSTUK 4

Forensisch rechercheur Amber de Witt keerde terug naar haar auto om haar camera te halen. Inmiddels was het volledig licht en was de wereld om haar heen tot leven gekomen. Een wandelaar met een hond passeerde het huis met een nieuwsgierige blik, auto's reden af en aan door de straat en in de verte klonk het geluid van een vuilniswagen die de vuilnisbakken leegde. Het contrast tussen de normale ochtend buiten en de grimmige scène binnen was zoals altijd onwerkelijk.

Eenmaal terug in het huis zorgde Amber ervoor dat ze van elk mogelijk relevant detail in het huis opnames maakte en eindigde met foto's van de overleden man in de slaapkamer. Vervolgens bemonsterde ze de aangetroffen mobiele telefoon op vingerafdrukken, borg het bewijsstuk zorgvuldig op en bewaarde het toestel voor John, die hem wellicht later zou willen uitlezen.

Ineens klonk er een klopje op de deur. De schouwarts betrad de kamer, gevolgd door John van Heeswijk, beiden net als Amber volledig in het wit gehuld.

'Goeiemorgen,' zei de arts tegen Amber, terwijl hij zijn blik door de ruimte liet gaan.

Amber beantwoordde zijn groet.

'Ben je zover?' vroeg John, met een zweem van ongeduld.

'Ik moet nog een paar monsters afnemen, maar dat kan ook na de schouwing.' Amber week liever niet van haar standaard procedure af, maar ze wilde John niet tegen de haren instrijken. Ze moest het nog een poos met hem uithouden.

'Wat heb je voor ons, Amber?' vroeg de arts, terwijl hij zijn

leren tas op een steriel laken op de grond zette om contaminatie van de ruimte te voorkomen, waarna hij enkele medische behoeften eruit haalde.

Nadat Amber de zaak aan de schouwarts had geïntroduceerd, vertelde John over het gesprek dat hij zo-even met de echtgenote had gevoerd. ‘De vrouw sliep in het logeerbed op zolder en hoorde rond elf uur gisteravond haar man naar binnen stommelen. Hij keerde terug van een werkbommel en maakte schijnbaar nogal veel lawaai. Rond drie uur vannacht kwam de echtgenote naar beneden om naar het toilet te gaan. De deur van de slaapkamer stond open en haar man lag naakt in bed, zonder dekbed over hem heen. Ze is naar hem toe gegaan en merkte op dat moment dat hij niet meer reageerde en koud aanvoelde.’

‘Tijdstip van overlijden dus ergens tussen elf en drie uur,’ zei de schouwarts, terwijl hij de dode langzaam op zijn zij rolde om hem te onderzoeken. ‘Dit komt overeen met de lichte lijkvlekken op rugzijde en het begin van de lijkstijfheid. Hij liet het lichaam weer langzaam terugvallen naar de originele positie en bekeek de buik van de man. ‘Ook past het recente overlijden bij het feit dat er geen groene verkleuring van de huid ter hoogte van de twaalfvingerige darm te zien is.’ De schouwarts pakte een geijkte thermometer en mat de temperatuur van de man. ‘Vierendertig komma vier. Hij is mogelijk al afgekoeld doordat hij naakt in bed ging liggen, maar mijn voorlopige inschatting is dat hij tussen twaalf en half twee is overleden.’

De schouwarts liet zijn blik meermaals over het lichaam gaan en onderzocht vervolgens het hoofd. ‘Geen uitwendig letsel. Zelfs geen schrammetje of blauwe plek te zien.’ Hij bekeek de nagels van de man en checkte ze op achtergebleven rommel, wat zou kunnen duiden op een worsteling. ‘Zo schoon als een pasgeboren baby. Aan de fijne handen te zien had deze man geen fysiek beroep.’

‘Tien punten,’ reageerde John droogjes. ‘Slachtoffer was de CEO van een vastgoedkantoor.’

Dat verklaarde het dure maatpak en het statige huis, dacht Amber.

De schouwarts tilde de gesloten oogleden van het slachtoffer op, zodat het roze vlies aan de onder- en bovenzijde van het oog zichtbaar werd om vast te stellen of er rode puntbloedinkjes te zien waren. ‘Geen petechiën. Wurging kunnen we uitsluiten,’ concludeerde hij. Hij maakte een wuivend gebaar rondom de hals en het gezicht van de overledene. ‘Enige mate van rode verkleuring, overeenkomend met lichte stuwung. Kan duiden op hartfalen. Ik heb het medisch dossier van de huisarts al ingezien – geen hartpatiënt of symptomen geregistreerd die daarop duiden.’ Hij richtte zich tot John. ‘Jij hebt de eega gesproken. Bijzonderheden in de familiegeschiedenis?’

‘Zijn broer blijkt enkele jaren geleden plotseling te zijn overleden aan een hartstilstand.’

De schouwarts trok zijn wenkbrauwen hoog op. ‘Heeft hij wel eens geklaagd over pijn op de borst tegen zijn vrouw?’

John schudde van nee.

‘Dit heb ik vaker gezien. Het ene moment lopen ze vrolijk rond, en een uur later liggen ze bij mij op de tafel,’ zei de schouwarts, terwijl hij zijn bevindingen noteerde. ‘Het leven kan soms bikkelhard zijn.’

‘Waarom ging die man naakt en zonder dekbed over zich heen in bed liggen?’ vroeg John zich hardop af.

‘Echtgenote heeft hem dus zo aangetroffen?’ vroeg Amber. Het was een opmerkelijk gegeven. Ze voelde een lichte rilling over haar rug gaan, terwijl de gedachte aan hoe de vrouw in het holst van de nacht haar man had gevonden zich aan haar opdrong.

John knikte.

De schouwarts keek op en wierp John een glimlach toe. ‘Dat is

aan jou om uit te zoeken. Ik ga dadelijk naar huis en kruip terug in mijn mand.'

John leek de opmerking van de schouwarts niet te kunnen waarderen en bromde iets onverstaanbaars.

Amber liet de informatie op zich inwerken. De man had geen uitwendig letsel en was ogenschijnlijk kerngezond geweest. Haar bruine ogen glinsterden in het zachte slaapkamerlicht, terwijl haar gedachten teruggingen naar haar tijd aan de academie, waar ze leerde dat de meest onverwachte factoren een rol konden spelen bij mysterieuze sterfgevallen. 'Allergische reactie op iets? Bijensteek of voedselallergie?' opperde ze. Ze had eens gehoord van een zaak in Amerika waar een man met een pinda-allergie oraal was bevredigd door een vrouw, die net een broodje pindakaas had gegeten. Hij had zijn seksuele escapade niet overleefd.

De schouwarts tuitte zijn lippen, terwijl hij Ambers suggestie overwoog. 'Is niet onmogelijk. In ongeveer de helft van de gevallen van anafylaxie zijn er post mortem geen aanwijzingen.'

John nam Amber onderzoekend op, alsof hij wilde kijken wat voor vlees hij in de kuip had. 'Laten we alle opties openhouden,' zei hij toen.

Amber knikte. 'Het is een ravage hier in de kamer,' zei ze, wijzend op het spoor van kriskras neergekwakte kleding van de man. 'Overdosis drugs?'

'Er is maar een manier om daar achter te komen,' zei de schouwarts en hij haalde een lange naald uit zijn tas. Hij bekeek en betastte de buik van de man, stak de naald met precisie door de huid en het spierweefsel in de blaas en trok de urine behoedzaam omhoog. Daarna voerde hij de sneltest uit, die de aanwezigheid van tien veel voorkomende drugs en enkele medicijngroepen kon bepalen.

Terwijl ze wachtten op de uitslag, schoot Amber iets te binnen. 'Er hing een camera bij de voordeur.' Haar blik was er onmiddell-

lijk op gevallen toen ze was gearriveerd.

‘De echtgenote heeft me de beelden al laten zien,’ reageerde John. ‘Haar man is inderdaad om elf uur thuisgekomen. De opnames zijn niet zo scherp, maar het is duidelijk dat hij zwaar onder invloed was van iets. Hij zwalkte door het beeld heen.’

Amber fronste haar wenkbrauwen. Er schoten onmiddellijk meer vragen door haar hoofd. ‘Hoe is hij naar huis gegaan?’

‘Dat weten we nog niet.’

‘Is die Porsche op de oprit van hem?’ vroeg Amber.

John knikte. ‘Volgens zijn vrouw was hij die dag met de Porsche naar zijn werk gegaan en hij staat weer op de oprit.’

‘Is er niemand anders op de camerabeelden te zien?’

‘Ik heb nog niet alles kunnen bekijken, maar rond elf uur was hij in ieder geval alleen. Dat strookt dus met wat de echtgenote heeft verklaard. Het ziet ernaar uit dat die vent stomdronken naar huis is gereden. Het is een wonder dat hij geen ongeluk heeft veroorzaakt.’ Johns donkere wenkbrauwen vormden een frons. ‘Nou ja, beter hij dood dan dat hij een onschuldig slachtoffer had gemaakt tijdens zijn dronkenmansrit.’

De schouwarts wierp een veelbetekenende blik naar Amber.

Ze onderdrukte een zucht. John leek net als vorig jaar een chagrijnig figuur te zijn. Ze hoopte maar dat die man niet altijd een pesthumeur had.

De schouwarts richtte zich op de urinetest en bekeek zorgvuldig een voor een de strips. ‘Negatief. Deze man heeft geen drugs gebruikt vlak voor zijn dood, noch een medicijn in de groep benzodiazepinen of barbituraten,’ concludeerde hij. ‘Niet dat het mijn zaak is, maar waarom sliepen ze apart van elkaar?’ vroeg hij aan John, terwijl hij zijn spullen weer bijeen raapte.

John wreef over zijn stoppelbaard. ‘De echtgenote beweert een slechte slaper te zijn, en aangezien haar man aangaf laat thuis te komen, besloot ze in de logeerkamer te gaan liggen. Schijnbaar

doet ze dit wel eens vaker.’

Klonk als een aannemelijke verklaring, dacht Amber. Of was het een teken dat het huwelijk op instorten stond? ‘Is het gezin bekend bij de politie?’ vroeg Amber aan John. Ze dacht aan meldingen van mishandeling, een strafblad of burens die klaagden over geluidsoverlast. Alles kon een aanwijzing zijn.

John keek Amber aan, een waarschuwend blik in zijn ogen. Formeel gezien was de tactische recherche zijn terrein en diende Amber zich slechts bij het forensische bewijs te houden. Maar Amber liet zich niet weerhouden van het stellen van kritische vragen. Een goed team durft elkaars beoordeling te toetsen, was haar geleerd.

‘Op geen enkele manier. De man was een modelburger, net als zijn vrouw en twee tienermeiden. Het ergste wat het slachtoffer op zijn kerfstok had, was een parkeerboete en een kleine snelheidsovertreding.

‘En toch is hij blijkbaar stomdronken in de auto gestapt,’ peinsde Amber hardop. ‘Is dat niet tegenstrijdig met zijn voorgeschiedenis?’

John haalde zijn schouders op, op een manier alsof hij zijn conclusies al had getrokken. ‘We maken allemaal wel eens fouten. Zoals ik al zei, waren de beelden op de camera onscherp, misschien leek zijn intoxicatie erger dan het werkelijk was.’

‘Ik wil in ieder geval zijn bloed insturen, om het alcoholpromillage te kunnen laten bepalen,’ zei Amber, waarop de schouwarts de benodigdheden bijeen begon te rapen.

‘Wat je wil,’ bromde John nukkig en hij vouwde zijn armen voor zijn borst.

Toen de schouwarts onder het toezicht van Amber de buisjes bloed had verzameld en aan haar overhandigde, nam John weer het woord. ‘Resumerend. Man eind veertig, geen uitwendig letsel, geen drugsgebruik, waarschijnlijk onder invloed

van alcohol geweest. Lichte verkleuring in de hals duidend op stuwing, mogelijk veroorzaakt door hartfalen. Geen hartpatiënt, maar broer is enkele jaren geleden plotseling aan een hartstilstand overleden. Bewijs lijkt me overtuigend genoeg dat we zelfmoord, ongeval en moord kunnen uitsluiten. Blijft over natuurlijke dood, mogelijk als gevolg van hartfalen.’

John keek de schouwarts en Amber aan. ‘Heeft iemand sterke argumenten om hier bezwaar tegen te maken?’

Amber staarde peinzend voor zich uit. Ze begreep Johns redevatatie en moest hem gelijk geven. Er was geen enkel bewijs om zijn conclusie in twijfel te trekken. En toch was er iets dat hier niet klopte, maar ze kon er haar vinger niet op leggen. De woorden van haar supervisor echodden door haar hoofd. *Vertrouw altijd op je onderbuikgevoel.*

De schouwarts onderbrak Ambers overpeinzingen. ‘Ik kan me vinden in je oordeel, John,’ zei hij, terwijl hij zijn mondkapje naar beneden trok.

Amber rechtte haar rug. ‘Ik vind dat we de laatste uren van het slachtoffer in kaart moeten brengen. Hoe is hij thuisgekomen, en hoe was zijn toestand op het bedrijfsfeest? Hebben buurtbewoners iets opvallends opgemerkt gisteravond?’ somde ze licht nerveus op, wetende dat ze zich wederom in Johns vaarwater begaf. Voordat hij haar kon afwimpelen, voegde ze toe. ‘Ik zal in ieder geval zijn alcoholpromillage laten bepalen.’

‘Luister eens even. Ik zit tot over mijn oren in de zaken,’ zei John, zijn stem druipend van irritatie. ‘Ik heb betere dingen te doen dan onnodige discussies met jou te voeren.’

Amber keek John vastberaden aan. Ze wist dat ze hem met fluwelen handschoenen moest aanpakken. ‘Ik begrijp dat je het druk hebt – jullie zijn zwaar onderbemand – maar gesprekken met de feestgangers en collega’s kunnen belangrijke aanwijzingen bevatten. We willen geen details over het hoofd zien, toch?’

John zuchtte en wreef vermoeid over zijn voorhoofd. Amber vermoedde dat hij beseftte dat ze een punt had. ‘Vooruit,’ zei hij na een korte stilte, ‘ik zal een aantal mensen spreken, die als laatste contact hebben gehad met het slachtoffer, maar als daar verder geen bijzonderheden uit voortvloeien, dan sluiten we deze zaak. Akkoord?’

Amber knikte, opgelucht dat John instemde. Terwijl de schouwarts en tactisch rechercheur John de kamer verlieten en zij in stilte alle overige forensische bewijzen verzamelde, kon ze het knagende gevoel niet negeren dat er meer aan de hand was dan ze op het eerste gezicht kon zien. Haar blik ging naar het buisje bloed dat de schouwarts had afgenomen van de man. Ze durfde erom te wedden dat de bloedanalyse haar meer zou vertellen.

HOOFDSTUK 5

Marianne liet haar hoofd hangen en friemelde met haar vingers, terwijl iedereen in de vergaderzaal haar aanstaarde. ‘Hugo is... Hugo is vannacht overleden.’

Ik voelde al het bloed uit me wegtrekken. ‘Wat zeg je?!’

Er stonden tranen in Mariannes ogen. ‘Ivanka heeft hem vannochtend in bed gevonden. Hij is waarschijnlijk al een paar uur daarvoor gestorven.’

Een ijzige stilte vulde de kamer.

‘Dat kan niet!’ gilte ik, terwijl ik van mijn stoel opsprong en op Marianne afliep. Ze moest zich vergissen. Ik wilde haar vastgrijpen en door elkaar rammelen. ‘H-Hugo was gewoon dronken. Verder is hij kerngezond. We hebben hem gisteren samen in de taxi gezet.’ Marianne moest onmiddellijk stoppen met dit soort belachelijke dingen te zeggen.

Levi keek me aan, met een blik die ik niet kon peilen.

Marianne haalde haar schouders op, haar hele houding straalde ontreddering uit. ‘Ik begrijp er ook niets van. Z-ze denken dat hij een hartinfarct heeft gehad.’

De woorden zweefden ergens rond in mijn hoofd, zonder samenhang. Hoe ik ook probeerde te luisteren en te begrijpen, het bleef incoherent.

‘Nee!’ gilte ik. Ik pakte Marianne stevig bij haar onderarmen en keek haar diep in de ogen aan. ‘Zeg me dat het niet waar is.’

Verdriet en ontreddering stonden op haar gezicht geëtst. ‘I-ik ben bang van wel. De arts is al geweest. Het was schijnbaar een heel circus. H-Hugo is er niet meer. I-ik kan het ook niet geloven.’

Marianne begon zachtjes te huilen.

Mijn vingers omsloten Mariannes armen nog sterker en mijn knokkels begonnen wit te kleuren.

‘Auw, je doet me pijn,’ piepte Marianne en ze trok zich los uit mijn greep.

Ik liet mijn gezicht in mijn handen vallen en voelde hoe mijn lichaam begon te schokken. Prompt barstte ik in tranen uit, terwijl ik dacht aan mijn toekomst, ónze toekomst samen, die er nooit zou komen.

Geschokte kreten klonken op de achtergrond. Ik liet mijn handen zakken en bemerkte de verontruste gezichten in de kamer. Mijn reactie was buitenproportioneel – niemand hier wist van Hugo en mij. Hoe ik ook probeerde mijn ademhaling onder controle te krijgen, mijn lichaam leek volledig van slag. Ik draaide me om en stormde de kamer uit.

In volledige verbijstering begon ik te rennen over de gang, de hoek om, naar de toiletten, waar tot mijn opluchting niemand was. Daar zakte ik door mijn benen en leunde tegen de muur, terwijl de kilte van de tegels langzaam door mijn trillende ledematen trok. Mijn schouders schokten hevig, terwijl ik overmand werd door een intens gevoel van ongeloof en verdriet.

Tranen stroomden over mijn wangen, toen ik ineens een klopje op de deur hoorde. ‘Mag ik even binnenkomen?’ klonk het zacht.

Ik keek op en zag hoe de deur langzaam tot een kier opende. Levi’s grote ogen namen me bezorgd op. ‘Gaat het een beetje?’ vroeg hij voorzichtig.

‘Nee!’ riep ik, waarna ik mijn gezicht afwendde en weer begon te huilen.

Ik hoorde Levi de toiletten binnenstappen en de deur viel met een klap dicht. Levi schraapte zijn keel en zette een hand in zijn zij, zichtbaar ongemakkelijk. ‘Kan ik iets voor je doen?’

‘Nee!’ riep ik weer. Mijn schreeuw echode in de ruimte, terwijl

ik mijn armen om mijn lichaam vouwde en mezelf wiegde.

‘O-o ja, ik heb wat water voor je meegenomen,’ zei Levi hakkelend. Hij hurkte neer en reikte me een bekertje aan.

Met een harde zwaai veegde ik het bekertje uit Levi’s handen, waarna het door de lucht vloog en tegen de muur aan kletterde. Levi keek me enkele seconden onthutst aan en depte vervolgens zwijgend de spetters water van zijn gezicht.

Het was niets voor mij om zo door het lint te gaan tegen Levi. Hij was immers een goede vriend van me. Het leek wel alsof ik hem kwalijk nam dat Hugo plotseling was overleden. Excuses voor mijn gedrag waren op zijn plaats geweest, maar ik zweeg en hilde alleen nog harder.

Levi rolde de mouwen van zijn blauwwit gestreepte overhemd op, alsof dit klusje meer inspanning zou kosten dan voorzien. ‘Jemig, Louise...’ zei hij. Er stond een rode blos op zijn wangen. ‘We zijn allemaal vreselijk ontdaan door het afschuwelijke bericht over Hugo, maar zo ken ik je niet.’

Ik haalde mijn schouders op. Ik wist dat ik me onuitstaanbaar gedroeg, maar het kon me allemaal niets schelen. Niets kon me nog schelen. Hugo was er niet meer en mijn leven was voorgoed veranderd. Zittend op de ijskoude grond, keek ik omhoog naar Levi. Zijn lichtbruine krullen hingen voor zijn ogen, die naar mij gericht waren. Zijn vingers waren ongemakkelijk in elkaar verstrengeld. Levi en ik waren gewend om de leuke dingen van het leven te delen en hij wist zich vast geen raad met mijn dramatische gedrag. ‘Het komt niet meer goed, Levi,’ zei ik met opeengeklemd kaken.

Er verscheen een voorzichtige glimlach, alsof hij eindelijk begreep waarom ik zo overstuur was. ‘Natuurlijk wel. Maak je je zorgen om je functie hier? Dat is nergens voor nodig. Begrijp me niet verkeerd, Hugo is fantastisch. I-ik bedoel, dat wás hij.’ Hij sloot even zijn ogen en schudde zijn hoofd. ‘Ik kan nog niet ge-

loven dat hij er echt niet meer is. Maar ons bedrijf gaat hoe dan ook door.'

Ik schudde van nee en staarde voor me uit.

'Louise, luister nou. Hugo was een fantastische leider van ons bedrijf en hij lijkt niet te evenaren, dat ben ik met je eens. Maar uiteindelijk is niemand onvervangbaar.'

Ik was sprakeloos door Levi's koele reactie. Hoe kon hij zo berekenend over Hugo praten, terwijl hij nog geen vierentwintig uur dood was?

Levi leek door te krijgen dat zijn opmerking totaal ongepast was. 'Sorry, dat kwam er helemaal verkeerd uit.' Hij beet op zijn lip. 'Ik ben van slag door dit nieuws, net als jij, alleen ben ik een beetje onhandig in het uiten van mijn emoties. Je weet wel, Engelse afkomst en zo. Wat ik wil zeggen is dat het allemaal goedkomt hier op kantoor.'

Ik wendde geïrriteerd mijn gezicht af. 'Daar gaat het me niet om! Ach, je snapt er ook helemaal niets van.' Ik veegde gegeneerd mijn wangen droog met mijn mouw en zag dat er zwarte mascaravegen op mijn blouse waren gekomen.

Levi nam een tissue uit de houder, kwam naast me op de grond zitten en kruiste zijn benen.

Ik griste het papier uit zijn handen en schonk hem een voorzichtige, verontschuldigende glimlach. 'Dank je,' mompelde ik. Ik depte mijn wangen schoon en keek Levi aan. 'Heb ik rode vlekken op mijn gezicht?' Bij momenten van stress of opwinding kreeg ik altijd een hardnekkige uitslag.

Levi tuitte zijn lippen en loog overduidelijk toen hij, zoals altijd diplomatiek, antwoordde: 'Dat valt reuze mee.'

Ik glimlachte voorzichtig, waarop Levi leek te ontspannen. 'Jemig, Louise, je liet me schrikken net.' Hij gaf me een speelse stomp, als vrienden onder elkaar. 'Ik wist dat Hugo en jij veel samenwerkten, maar...' Zijn stem stierf weg en het was duidelijk

dat hij hoopte op een verklaring voor mijn extreme reactie op Hugo's overlijden.

Levi's helderblauwe ogen namen me aandachtig op, terwijl ik zocht naar woorden. 'Hugo... Hugo en ik...' stamelde ik. Mijn gedachten gingen naar Hugo's vrouw, die van niets wist, en ik besloot dat het zo moest blijven. De relatie tussen Hugo en mij was met zijn overlijden in de kiem gesmoord. Het was een geheim dat ik voor altijd zou bewaren. Ik werd overmand door een intens verdriet en sloeg mijn handen voor mijn ogen, die weer begonnen te wateren.

Levi sloeg zijn armen om me heen en trok me naar zich toe. 'Ach, Louise toch. We waren allemaal vreselijk op Hugo gesteld. Ik begrijp je, hij is ons lichtbaken in de haven,' zei hij zachtjes, terwijl zijn handen troostend over mijn schouder gingen. 'Hugo was zo'n goede leider van het bedrijf. Maar we vinden met zijn allen heus een weg hierin.'

Ik knikte en probeerde mijn tranen te bedwingen, terwijl de warmte van Levi's omhelzing me goed deed. Levi had geen flauw benul van de relatie tussen Hugo en mij, en ondanks dat alles in mij schreeuwde om hem in vertrouwen te nemen, wist ik me te vermannen.

Na een poosje maakte ik me los uit Levi's armen en wierp hem een dankbare blik toe. 'Het gaat wel weer, dank je,' probeerde ik, maar van binnen voelde ik me als een gebarsten vaas, klaar om in duizend scherven uiteen te vallen.

Levi sprong atletisch op, waarna hij mij overeind hielp. Hij trok het boord van zijn overhemd recht en haalde een hand door zijn haar. Hij blies in zijn handen en wreef ze over elkaar. 'Ik ben ijskoud geworden op die vloer. Kom, laten we een kop thee halen. Dat doet altijd wonderen.' Normaal gesproken zou ik nu een gevatte opmerking maken en Levi plagen met zijn Angelsaksische opvoeding, maar nu glimlachte ik slechts flauwtjes en zei: 'Ga

maar vast. Ik kom er zo aan.’

Ik wierp een blik in de spiegel. In mijn hals en decolleté waren de fameuze rode vlekken verschenen en mijn ogen waren rood-omrand. Ik draaide de kraan open, liet het koude water een poosje over mijn polsen lopen en sprenkelde wat over mijn gezicht. Het leek alsof dit allemaal een vreselijke nachtmerrie was.

Het was al een hele poos geleden dat ik zo intens naar mijn moeder had verlangd, maar nu was het verdriet plots weer even sterk als tien jaar geleden. ‘Mama, ik mis je zo,’ fluisterde ik met een snik. Ze zou me nu stevig in haar armen hebben genomen, over mijn haar hebben gestreken en in zachte, geruststellende tonen gefluisterd dat alles goed zou komen.

Ik legde een hand op mijn buik en keek naar mijn evenbeeld, terwijl ik mezelf moed probeerde in te praten. ‘Je kunt het, Louise.’

Ik verliet de toiletten, mijn handen nog vochtig van het water. Een kop thee leek nu meer dan welkom. Ik liep de gang in, op weg naar de keuken, mijn gedachten nog steeds gevangen in een web van verwarring en angst.

Plotseling doemden twee gestalten voor me op, mannen in politie-uniform. Ze werden vergezeld door Marianne, haar blik bezorgd. Mijn hart maakte een sprongetje van onrust.

‘Wij zijn op zoek naar Louise van der Voort,’ zei de jongere van het stel.

‘Dat ben ik.’

De oudere agent, die er fit uitzag voor zijn leeftijd, nam het woord. ‘U heeft kennisgenomen van het nieuws over uw leidinggevende?’ Zijn woorden waren rustig, maar ze droegen een onmiskenbare autoriteit met zich mee.

Ik knikte.

‘Wij zijn van de tactische recherche. Wij zouden u graag enkele vragen stellen.’

HOOFDSTUK 6

Met open mond staarde ik de twee mannen van de recherche aan. ‘Natuurlijk,’ antwoordde ik en ik hoorde hoe hees mijn stem klonk.

De oudere van het stel, een nogal nors uitziende man met zware wenkbrauwen, stak zijn hand naar me uit. ‘Rechercheur John van Heeswijk is de naam,’ zei hij, waarna hij de naam van zijn collega noemde, die ik onmiddellijk weer vergat.

Marianne stond schuin achter de jongere rechercheur en keek me met grote, verschrikte ogen aan.

Na een korte stilte vroeg rechercheur Van Heeswijk aan Marianne: ‘Waar mogen we plaatsnemen?’

‘Volgt u mij maar,’ zei Marianne gauw en ze snelde voor ons langs richting een van de overlegkamers. Ze schoof het kaartje naast de deur van groen naar rood en opende de ruimte voor ons. Ze schonk de mannen een plechtig, nerveus knikje en maakte zich toen uit de voeten.

‘Laten we gaan zitten,’ zei de jongere rechercheur.

Verdwaasd nam ik plaats op een stoel. Waarom waren deze rechercheurs in hemelsnaam hier? Hugo had een hartaanval gehad. Wat wilden ze van mij?

Rechercheur Van Heeswijk glimlachte vriendelijk naar me. ‘Maakt u zich geen zorgen, we willen u alleen wat vragen stellen. U heeft gehoord dat uw manager, Hugo du Bois, vannacht plotseling is overleden. Van zijn secretaresse heb ik vernomen dat u een van de laatsten was die hem heeft gezien.’

Zijn vraag verraste me. ‘Is dat zo? Zijn vrouw Ivanka moet hem toch nog hebben gesproken?’